

מעטים בכפר יודעים קרוא וכתוב וצדקי, אשר מעמדו כמורה מחייבו, מקריא את פקודת המושל הצבאי האחרונה לתושבי הכפר. פקודת המושל הוא חוק עליון לכפר.

יום העבודה נגמר אך לצדקי אין משהו מיוחד לעשות. צחצוח הנעלים אינו הכרחי באמת, וגם קנית ירקות לבית אינה מתפקידו. אך מה יש לעשות? אפילו הספרים המועטים שיש לו כבר קראם מזמן.

שיעור בדקדוק ערבי: ידיעותיו בעברית קלושות. היה רוצה להכנס לאוניברסיטה, אך מי יתן לו?

„בילוי מזרחי“. ערב ערב חולץ צדקי ל„קהלה“, בית-הקפה, ברחוב הראשי, לסחון את ה„ציזבאטיס“ הישנים, לספר על הסרט שראה ב־פ.פ. לפני שלש שנים, ולשחק ש־ש־בש. אך כמה זמן אפשר להסתפק ב„בילוי“ כזה?

פגישת מורים. מועדון אין נמוקדם ללכת הביתה. לכן מבקש צדקי כמה רגעים בחברת חבריו המורים.

עם בחורות אסור ללכת לפני הנישואין. לכן מתחזנים בכפר בגיל צעיר. אך בכל זאת יוצא „השבאב“ — נשואים ורווקים — לשוטט לו בסמטאות הכפר. ובשדות, כי בבית מש

